

V mrak se je zavijalo mesto Jeriho, ko smo se vrnili od Jordana in Mrtvega morja, in naenkrat je nastopila temnojasna noč. Nebo je bilo črnomodro, in zvezde so bliščale dvakrat bolj kot pri nas.

Kako sem spal in se zjutraj oživil v mlačni vodi, sem vam že povedal. Ob dveh smo že vstali, da bi dospeli v jutranjem hladu nazaj v Jeruzalem. Četudi je bilo nebo jasno, je bilo vseeno toliko tema, da niso mogli vsi dobiti voznikov in so jo nekateri primahali kar peš v Jezuzalem.

Pod klancem pred puščavo nas je preplašila vzbudivša se karavana. Lajanje psov in neznani glasovi velbljodov so bili tako strašni v ti samoti, da bi se ne bil nič čudil, ako bi mi bil takrat nastavlil kak beduin puško na srce ali nož na vrat. Toda hvala Bogu, — nič ni bilo nevarnega. Srečno smo se vrnili ob desetih dopoldne v Jeruzalem, in ob enajstih sem se v cerkvi Odrešenikovi pri oltarju zahvalil za srečno vrnitev iz teh strašnih, četudi zanimivih in znamenitih krajev. Veseli smo bili svojega izleta, toda splošno mnenje je bilo: k Mrtvemu morju pa nikdar več!

Tako skleni pa tudi ti, zlata mladina, v svoji nedolžnosti: K Mrtvemu morju nespodobnega greha, nikdar, nikdar, nikdar!

Revček.

Do maši v nedeljo je bral občinski sluga dolg razglas. Namen njegov je bil, geniti kako rahločutno srce in pripraviti koga do tega, da vzame Tineta k sebi. Ampak ljudje so samo poslušali in kimali z glavami kot na povelje.

„Ej, res je otrok revež, res,“ je menil eden.

„In mi tudi. Davki in vedni davki,“ je rekel drugi.

„Še sam nimam kaj jesti, ko je taka draginja,“ se je oglasil tretji.

„Pa razvajeni so takile otroci,“ se je zopet oglasil eden iz gruče.

„No, ga bom pa jaz vzela,“ se je naposled odločil dolg, suh kmet, „tisti dve kravi mi bo že pasel.“

In stopil je k Tinetu, ki je stal pri slugi, in ga odpeljal domov. Tine se ga je zbal. Tako velik in suh je bil ta mož kakor senena žrd in izpod kapastih obrvi, dolgih kot pšenične rese, je mežikalo dvoje tako zoprno-sivih oči, da si ga Tine ni upal pogledati naravnost v obraz.

„Kaj si pa pripeljal tega,“ se je razjezila žena, ki je bila suha, majhna in sključena kot lunin krajec. „Župan naj bi ga vzel — mu ima vsaj kaj dati, ne pa ti, ki sam nič nimaš.“

Tineta je zaskelala vsaka beseda. Začel je spoznavati, kaj je izgubil, in najrajši bi bil šel tja na pokopališče in se zagrebel k očetu v grob.

Drugo jutro ga je poklicala kmetica zgodaj in se jezila, zakaj ni že prej vstal. Tine si je pomel oči, se ozrl okrog, in ko se je vsega jasno zavedel, je zajokal.

„Kaj cviliš! Saj ti ni nobene sile. Tu imaš kos kruha, pa pojdi in ženi past. Brez dela te ne morem rediti!“

Šel je v hlev in odvezal kravi, ki sta ga gledali debelo in kakor z začudenjem.

Počasi je stopal Tine za njima in, ko ju je prignal na pašnik, je šel na griček, kjer je že sijalo solnce, in je zaspal.

Sanjalo se mu je, da je pri mrtvem očetu. Pa naenkrat se oče dvigne z odra in ga prime z ledenomrzlo roko, da ga zazebe po vsem telesu in da zakriči in se vzbudi.

Prestrašeno je pogledal Tine okrog sebe in za kravama. Ko ju ne uzre, gre, da ju poišče in po dolgem iskanju ju najde v gostem grmovju, kamor sta se bili skrili pred nadležnimi muhami. Vreže si dolgo šibo in ju žene domov. Ko ju priveže, sede pred hlev in čaka, da pride kdo s polja. Kmalu se prikaže gospodar izza ogla in vpraša še precej prijazno, kako sta se živinčeti pasli.

„Dobro,“ je odgovoril Tine.

Opoldne ga potem niso poklicali k mizi. Kar v vežo mu je prinesla gospodinja borno kosilce.

Tako je potekal dan za dnem in Tineta so splošno začeli nazivati „revček“. Izprva mu je bilo težko, a polagoma se je privadil tega imena in je bil prepričan, da se mu drugo ne spodobi. Ljudi se je bal, na vas ni hodil, tembolj pa je ljubil polje in gozd — svoj pravi dom.

Drugo leto je začel Tine hoditi v šolo. Učil se je pridno, in otroci so ga imeli radi. Tudi učitelju se je prikupil. Vedno je bil miren in tih, odgovarjal je kratko. Sicer je pa sedel nepremično, svoje lepe črne oči vedno uprte v učitelja.

„Škoda fanta — nadarjen je, pa bo moral biti pastir,“ je rekel nekoč učitelj župniku.

„I, morda bi se ga dalo spraviti v kak zavod v mesto. Jaz bi že nekaj prispeval. A mogoče je, da ga sprejmejo tudi brezplačno,“ je odvrnil župnik.

In zgodilo se je, da je poklical nekoč gospod župnik Tineta k sebi in mu povedal, kako in kaj namerava ž njim, če ga veseli. Tine je vzdihnil globoko, vdanoproseče in je komajslušno izustil:

„Ah, če bi bilo mogoče.“

In čez nekaj dni se je odpeljal Tine v lepi, novi obleki z gospodom župnikom v mesto. Kratko se je poslovil od znancev, se zahvalil gospodu učitelju, in kmalu je izgubil koleselj koncem vasi za hribom.

„Čudno, čudno,“ so skimavali ljudje, „navsezadnje postane ta revček še gospod.“

Tine pa je veselo zrl v božji svet, ki se mu je zazdel tako neizrekljivo lep kot sama nebesa, in polno sladkih upov se mu je porajalo v mladi duši.

Gnjevoš.

